

In Frankrijk bestaat de zogenaamde "obligation alimentaire" zowel voor ouders ten opzichte van de kinderen als andersom.

In dit artikel wil ik graag iets meer vertellen over de in Frankrijk bestaande verplichting dat kinderen bij moeten dragen als hun ouders of grootouders niet voldoende middelen van bestaan hebben. Zelfs aangetrouwde familie wordt geacht mee te betalen. De bijdrage is wel afhankelijk van de behoefte van de oudere en van de financiële situatie van de kinderen.

Niet alleen de ouder zelf, maar ook de Franse sociale instanties en publieke ziekenhuizen kunnen een betaling afdwingen.

In Nederland wonende kinderen worden af en toe geconfronteerd met een verzoek van een Frans ziekenhuis of Franse sociale instantie om bij te dragen aan kosten die voor hun ouders worden gemaakt. Als daar geen gehoor aan wordt gegeven, kan de betaling afgedwongen worden bij de rechter.

Deze verplichting is ingesteld op het moment dat het huwelijk en de familie als "instituut" werden gezien en om het sociale stelsel niet onnodig te belasten. Tegenwoordig beseft men wel dat de maatschappij verandert en dat de familiebanden vaak minder hecht zijn, met steeds meer samengestelde gezinnen en gemengde families. De Senaat heeft ook onderzoek gedaan naar de situatie in andere Europese landen. Maar tot op de dag van vandaag bestaat deze verplichting in Frankrijk nog steeds.

In Nederland is een wederzijdse zorgplicht tussen ouders en kinderen niet door de wet geregeld. Er wordt wel gezocht naar alternatieven om de zorg betaalbaar te houden en daarom wordt bijvoorbeeld de mantelzorg door de gemeenten gestimuleerd.

Maar hoe is dit geregeld als bijvoorbeeld ouders en kinderen niet in hetzelfde land wonen? Kan de Franse rechter een betaling afdwingen als de kinderen in Nederland wonen?

Een Europese verordening regelt welk recht toepasbaar is, of beslissingen uit een ander Europees land erkend en ten uitvoer moeten worden gelegd en hoe er samengewerkt kan worden. Nederland en Frankrijk zijn ook gebonden aan het Haags Protocol van 23 november 2007.

Volgens de Europese verordening kunnen zowel de Franse als de Nederlandse rechter bevoegd zijn. Het Protocol bepaalt dat de hoofdregel is dat het recht van de staat waar de behoeftige ouder woont van toepassing is. In ons voorbeeld zou dat dus het Franse recht zijn, als de Nederlandse ouder in Frankrijk woont.

Het Protocol geeft echter wel in artikel 6 aan dat in geval de onderhoudsverplichting niet een onderhoudsverplichting van een ouder voor een kind is, noch een onderhoudsverplichting tussen echtgenoten of geregistreerd partners, het mogelijk is een claim te betwisten, als deze onderhoudsverplichting niet bestaat in het land waarin de schuldenaar woont die ook de staat is van de gemeenschappelijke nationaliteit van beide partijen.

Als ouders en kinderen beiden de Nederlandse nationaliteit hebben en het kind in Nederland woont, is het dus mogelijk de vordering van de Franse instantie te betwisten. Dit betekent niet dat er niet betaald hoeft te worden, maar niet geschoten is altijd mis.

Om een eventuele vordering voor te zijn, kan in antwoord op de brief van de publieke Franse zorginstantie aangegeven worden dat de betaling op grond van artikel 6 van het Haags Protocol betwist kan worden, omdat deze onderhoudsverplichting in Nederland niet wettelijk is vastgelegd en beide partijen de Nederlandse nationaliteit bezitten.

Het is natuurlijk ook mogelijk de ouder weer naar Nederland te laten komen, maar het is ook niet eenvoudig om in Nederland een geschikte plek te vinden....